

Sygnatura akt II K 340/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Monika Korytkowska

w obecności Prokuratora As P. P.

po rozpoznaniu dnia 25.09.2018 r., 18.12.2018 r. i 14.02.2019 r. na rozprawie

sprawy **M. R.**

urodzonego (...) w Ł.

syna Z. i M. z d. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 sierpnia 2017 r w Ł. wbrew przepisom ustawy, bez wymagalnego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) 9 mm i 13 szt. amunicji

tj. o przestępstwo z art 263§2 kk

I. Oskarżonego **M. R.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt II K 340/18

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Białej Podlaskiej postępowaniem przygotowawczym (PR 2 Ds.997.2017) dot. zbywania przez S. C. (1) za pośrednictwem portalu internetowego O..pl bronią palną i amunicją ustalono, iż jednym z nabywców tego typu broni był M. R.. W dniu 17.08.2017r dokonano przeszukania pomieszczenia mieszkalnego M. R. przy ul. (...) w Ł.. W wyniku powyższego znaleziono pistoletu (...) 9 mm i 13 szt. amunicji.

Oskarżony M. R. nabył tą jednostkę broni wraz z amunicją poprzez portal O..pl od S. C. (1), który zapewniał, że jest to bron i amunicja o kalibrze 6 mm, nie wymagającą zezwolenia na jej posiadanie.

Przeprowadzony w toku postępowania dowód z opinii biegłego z LK KWP w Ł. potwierdził, że zabezpieczony egzemplarz broni i amunicja stanowi broń palną w rozumieniu art. 7 ust.1 ustawy o broni i amunicji, podobnie też i amunicja stanowi amunicje do broni palnej zgodnie z art. 4 ust. 3 tejże ustawy, a ich posiadanie wymaga zezwolenia.

Oskarżony M. R. nie był dotychczas karany .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

wyjaśnienia oskarżonego M. R. (k. 49 – 51, 100odwr. - 101), zeznania świadka S. C. (1) (k. 10 – 12, 25 – 27, 76 – 76odwr.), a nadto zawiadomienie (k. 3 – 6), protokół przeszukania (k. 15 – 17), protokół oględzin (k. 22 – 24), opinię biegłego (k. 28 – 32, 107odwr. – 108), dane osobopoznawcze oskarżonego (k. 37), dane o karalności (k. 80), opinię służbową (k. 84 – 92), kontrakt (k. 95 – 96), pismo MON (k. 97 – 98), patent oficerski (k. 99), pismo KWP LK (k. 104).

Oskarżony M. R. na żadnym etapie postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa (k. 49 – 51, 100 odwr. - 101).

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie przeczył, że był w posiadaniu broni i amunicji zakwestionowanej w wyniku przeszukania, nie mniej jednak twierdził, że nie miał świadomości, iż jest to broń i amunicja wymagająca pozwolenia. Dodał nadto, że sprzedawca zapewniał go, iż na tą broń i amunicję pozwolenie nie jest wymagane, a kupując go na legalnej stronie O.. pl, gdzie zabroniona jest sprzedaż broni, to zapewnienie uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, nie przyznającego się do winy i wskazującego na brak świadomości nielegalnego posiadania niniejszej broni i amunicji, Sąd uznał za wiarygodne.

Bezspornie z treści zeznań świadka S. C. (1) (k. 10 – 12, 25 – 27, 76 – 76odwr.) jednoznacznie wynika, iż w zamieszczonym przez niego na portalu ogłoszeniu o sprzedaży informował nabywcę, że na tą broń nie jest wymagane zezwolenie. Dodał również, że jeśli ktoś go dopytywał dodatkowo, czy ta broń jest legalna, mógł tak potwierdzać. Stwierdził nadto, że tą broń kupił wcześniej na stronie „balistas. pl”, gdzie był informowany, że jest ona legalna. I, że to jest legalne, a broń przyszła do mnie kurierem. Nie wiem czy (...) zezwala na sprzedaż broni, która wymaga zezwolenia.

Poza sporem pozostaje, iż ujawniona w trakcie przeszukania i zabezpieczona broń w postaci pistoletu gazowego (...) 9 mm i 13 szt. amunicji jest bronią i amunicją w świetle ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie, o czym biegły opiniował w pisemnej opinii (k. 30 – 32). Nie mniej jednak w opinii ustnej, uzupełniającej (k. 107 odwr. – 108) biegły M. T. stwierdził iż osoba, która nie posiada odpowiedniego przeszkolenia, nie jest w stanie ocenić czy jest to faktycznie broń palna. Wskazał nadto, iż znane mu są z autopsji takie przypadki, gdzie w przypadku przekazanej do badań broni biegli mają problem z oceną czy jest to broń palna bez wykonania szczegółowych badań w laboratorium. Odnosząc się do tej konkretnej jednostki broni stwierdził, że jest typ broni dobrze mu znany, gdyż bardzo często przychodzi nam do badań. W przypadku tej broni, osobie nie będącej biegłym jest to praktycznie niemożliwe aby stwierdzić czy jest to broń palna. Wskazał też, że w laboratorium dokonali takiego doświadczenia, iż pokazywaliśmy ten typ broni czynnym zawodowo policjantom i oni nie potrafili ocenić, czy jest to broń palna czy to zwykła imitacja, gdyż są to wierne kopie broni, dlatego rozpoznanie takie jest niemożliwe bez wykonania badań. Odpowiadając na pytania stwierdził, że taka identyfikacja jest też prawdopodobnie niemożliwa również w przypadku amunicji, ale nie był w stanie tego jednoznacznie ocenić. Stwierdził, że w/g jego wiedzy wszyscy sprzedawcy wpisują, że zbywana broń jest kalibru 6 mm i celowo wprowadzają w błąd kupującego, a amunicję o kalibrze 9 mm, że są to kartridże zasilające broń a nie amunicja. Nie był w stanie stwierdzić, czy na tym konkretnym egzemplarzu naniesiona była adnotacja o jej kalibrze, ale część producentów wpisuje kaliber 6 mm robiąc to celowo, mimo iż faktycznie ma ona kaliber 9 mm. Wskazał nadto, iż osoba bez doświadczenia, nawet po oddaniu strzału z tej broni, nie byłaby w stanie stwierdzić czy ma do czynienia z amunicją bojową czy nie.

Jak ustalono w niniejszej sprawie, w momencie zakupu i posiadania przedmiotowej broni, oskarżony M. R. nie przeszedł jeszcze szkolenia z zakresu posługiwania się bronią krótką, więc jego wiedza w tym zakresie ograniczała się do wiedzy nabytej w ramach podstawowego szkolenia wojskowego. Fakt, że po nabyciu tej broni i jej zakwestionowaniu u niego odbył dalsze szkolenia wojskowe, uzyskał patent oficerski, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a tym samym nie może świadczyć o umyślności jego działania w zakresie czasu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sądowi w niniejszym składzie znany jest pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w postanowieniu z dnia 20 kwietnia 2016 r., III KK 135/16 (LEX nr 92044480), w którym zaprezentowano pogląd, że „[...] zakup przedmiotu mającego cechy broni (amunicji) nawet od przedsiębiorcy, który zawodowo zajmuje się sprzedażą tego rodzaju towarów, nie zwalnia kupującego od upewnienia się, czy kupowany przedmiot rzeczywiście spełnia kryteria broni (amunicji), do której posiadania nie jest potrzebne zezwolenie”. Znany jest też sądowi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2018r IV KK 348/17 i zawarte w nim stwierdzenia, iż „dostęp do szeroko rozumianej broni w naszym kraju podlega daleko idącym ograniczeniom, wobec czego już samo wejście w posiadanie przedmiotu, który ze swej istoty (sposób działania, cechy konstrukcji, przeznaczenie) należy do tego kręgu urządzeń, musi rodzić obowiązek sprawdzenia, czy i ewentualnie jakie rygory oraz wymagania ciążyą na jego posiadaczu”. Nie mniej jednak poza uwagą tych rozstrzygnięć pozostały okoliczności, które przywołał w swojej opinii biegły w niniejszej sprawie, a dotyczące istotnych trudności, nawet osobie z wieloletnim doświadczeniem w posługiwaniu się bronią palną i amunicją, czy też mającą specjalistyczną wiedzę (biegły), aby bez badań laboratoryjnych można było rozpoznać czy mamy do czynienia z bronią palną czy jej repliką, nie wymagającą zezwolenia na jej posiadanie.

Racjonalny prawodawca - jest to podstawowe założenie wykładni prawa. Wynika ono z charakteru prawa jako regulatora stosunków społecznych, który powinien być mądrością w znaczeniu praktycznym. Odpowiada ono potrzebom demokratycznego państwa prawnego, w którym prawo powinno i ma szansę zbliżyć się do tego ideału. Z reguły racjonalnego prawodawcy wynika: skoro prawodawca jest racjonalny, to i jego dzieło w postaci aktu normatywnego jest racjonalne, należy więc je tak tłumaczyć, aby nie stało się nieracjonalne. Co więcej, powinno być ono racjonalne w maksymalnym stopniu i to według aktualnego stanu wiedzy, istniejących uwarunkowań i potrzeb społecznych. W myśl koncepcji racjonalnego prawodawcy to prawodawca racjonalny jest twórcą norm odtwarzanych przez interpretatora z tekstu prawnego. Koncepcja ta zmusza interpretatora do odtworzenia z tekstu prawnego wysłowionych w nim norm prawnych jako wypowiedzi jednoznacznych, niezależnie od błędów, jakie w zakresie redagowania przepisów popełnił prawodawca faktyczny instytucjonalny (a w gruncie rzeczy jego służby redakcyjne).

Strona podmiotowa przestępstwa z art. 263§2 kk wyraża się w umyślności, dopuszczalny jest w tym przypadku zarówno zamiar bezpośredni, jak i ewentualny. Treść umyślności i jej rodzaje są normatywnie ustalone w art. 9§1 kk, a to określenie ma charakter normy ogólnej, mającej zastosowanie do wszystkich popełnionych umyślnie czynów zabronionych. Umyślność – tj. zamiar bezpośredni i zamiar ewentualny – mają więc zawsze w ramach ustawowych znamion strony podmiotowej jednakową strukturę składników, wynikającą z art. 9§1 kk, chociaż w każdym z tych rodzajów zamiaru składniki te mają różny zakres treściowy, natężenie lub odcienie. W języku prawa karnego – co wynika wprost z analizowanego przepisu – umyślność i zamiar obejmują swoim zakresem nie tylko wypadki, gdy sprawca chce popełnić czyn zabroniony (zamiar bezpośredni), ale także wypadki, w których sprawca, przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, na to się godzi (zamiar ewentualny). Umyślność (w obu postaciach zamiaru) wymaga więc świadomości wszystkich tych okoliczności, które składają się na charakterystykę typu czynu zabronionego" (wyr. SA w Lublinie z 25.9.2013 r., II AKa 154/13, Legalis). W przedmiotowej sprawie nie ma żadnego dowodu ani też poszlaki, aby oskarżony M. R. chciał popełnić zarzucane mu przestępstwo lub przewidując taką możliwość, godził się na to.

Tym samym ustawodawca tworząc w 1999 roku przepisy ustawy o broni i amunicji, która wielokrotnie w późniejszym czasie była nowelizowana, a która determinuje byt przestępstwa z art. 263§2 kk, winien był przywidzieć pojawienie się na rynku replik broni palnej i amunicji, w doskonały sposób odtwarzających wyglądem i zbliżonymi zasadami działania broń palną i amunicję, a następnie tak uregulować zasady ich zbywania, aby osoba nabywająca takowa replikę w normalnym obrocie, jakim jest przecież sprzedaż internetowa, mogła czynić to z przekonaniem, iż w ten sposób nie narusza ona przepisów prawa. Nakładanie, jak to wyraził w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, na kupującego obowiązku sprawdzenia czy zakupiona w przekonaniu jej o legalności broń lub amunicja nie wymaga zezwolenia, bez wskazania w jaki sposób winno to nastąpić, przeczy przywołanym wyżej regułom. Ponadto, o ile osoba nabywająca ową replikę broni i amunicji nie ma zamiaru popełnienia przestępstwa, ani też nie przewiduje takiej możliwości, bez dodatkowych wymogów wynikających z przepisów prawa, nakładających każdorazowe badanie nabywanych w ten sposób replik, nie sposób jej zarzucić złamania reguł prawnych skutkujących przypisaniem

je znamion przestępstwa umyślnego jakim jest przestępstwo z art. 263§2 kk tylko dlatego, iż nie sprawdziła czy zakupiona broń i amunicja nie podlegała reglamentacji wynikającej z przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji.

Art. 83 Konstytucji RP artykułuje „tylko i tak istniejącą powszechną powinność przestrzegania prawa do rangi obowiązku konstytucyjnego. Mimo że przepis ten nie może w żadnym razie stanowić samoistnej podstawy do formułowania obowiązków jednostki, to jednak norma prawna w nim zawarta uwidacznia się w roli prawa w tworzeniu państwa prawnego. Związanie państwa i jego organów prawem wraz z nakazem przestrzegania norm prawnych stanowi bowiem jeden z elementarnych standardów państwa prawnego.”. Norma art. 87 Konstytucji RP określa natomiast katalog źródeł prawa RP i są nimi : w ustępie 1 - Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia, a w ustępie 2 - na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Jak wynika zaś z treści przytoczonych wyżej orzeczeń Sądu Najwyższego, nakładane w ich treści na kupującego w jego przekonaniu replikę broni i amunicję do niej obowiązki upewniania się czy stanowią broń palną i ostrą amunicję, podlegające reglamentacji ustawy o broni i amunicji, nie wynikają z żadnego, przywołanego wyżej źródła prawa. Tym samym wywodzenie z nie zachowania tego obowiązku przesłanki do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 263§2 kk, w ocenie niniejszego składu orzekającego wydaje się być nieuzasadnione, szczególnie w przywołanych w niniejszej sprawie okolicznościach, w powiązaniu z uzupełniającą opinią biegłego.

Z tych względów, w oparciu o treść art. 414§1kpk w zw. z art.17§1 pkt.2 kpk Sąd uniewinnił oskarżonego M. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zgodnie z ogólną zasadą ich ponoszenia przez Skarb Państwa w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawie z oskarżenia publicznego.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.